

Изумително радостни картини! Главата не е могла да не са върти, очитѣ гледали само тържественни процесии на освободители и освобождавани, ухото слушало благословия, скромни благодарни слова, честити ридания на майки, които първи пакъ са убѣдили, че е възможно да живѣятъ въ безопасностъ съ своитѣ дѣчица. И пакъ напредъ, все напредъ, напредъ!

По четиресетъ версти пакъ на день вървѣли, занимавали голѣми градове съ малки отряди, весели и радостни бързали рускитѣ солдати ако и да газяли то калове, то снѣгове. Къдѣ отивами? — Ето въпроса, който не са разрѣши. Ето несвършения край.

На югъ предъ руския авангардъ шуми дивното егейско (Бѣло) море, цѣло потънжло въ злата мъгълъ на южната скоро пролѣтъ, шуми то и разказва на внимателното ухо поетически приказки за старо време, за забравенитѣ вѣкове.... И нататъкъ са распръснжло славянско българско племе, и нататъкъ дору до самия брѣгъ звучи българската рѣчь, распѣва са българската пѣсенъ: свобода, свобода!

Още нѣколко дни и тукъ можаше да дойде руския солдатицъ. На истока, на лекоджимия Босфоръ разлегнжла са стара Византия то жива, то умрѣла, то лѣнива, то енергична... Цариградъ, Константинополь, Стамбуль. Колосалнитѣ храмове преобърнжти въ джамии, пълнитѣ съ невождана раскошъ палати, — сѣкашъ са издигали на небосклоне и тамъ живо са исписвали. Нема това е Стамбуль? толкозъ близо! Не може да бжде! А не е ли това, това сънь? И сѣкашъ пакъ изчезва този образъ, пакъ са явява. Руския солдатицъ видѣлъ всичко това, той видѣлъ върховетѣ на потурченитѣ черкови, видѣлъ кубетата на Св. София, кръстилъ са и молилъ са благоговѣйно, така благоговѣйно както може да са моли руския селянинъ! И той са надѣвалъ този